

FABULANT

© Marloes Kemming, 2022

© Moon, Amsterdam 2022

© Omslagillustratie: Kristel Steenberg, 2022

© Schutbladillustratie en hoofdstukillustraties: Kristel Steenberg, 2022

Omslagontwerp: Marieke Oele

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 6636 6

ISBN 978 90 488 6637 3 (e-boek)

NUR 283

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel Uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Marloes Kemming

FABULANT
DE DUISTERE KONINGIN

moon

‘Mensen denken wel dat verhalen gevormd worden door mensen.

Maar het is juist net andersom.’

Terry Pratchett, *Heksen in de lucht*

Proloog

De vrouw slaat de vergeelde bladzijdes om. Het papier kraakt. De valk die vanaf haar schouder meekijkt begrijpt niets van wat hij ziet. In het boek staan kaarten en diagrammen, wonderlijke tekeningen en woorden in een taal die hij niet kent. De vrouw bladert verder. Ze is ergens naar op zoek. Honderd kaarsen verlichten de ronde torenkamer en elke keer als ze haar hand beweegt, glinsteren haar armbanden in het licht. In de armbanden zijn dezelfde symbolen gegrift als in het boek. Ze pauzeert bij een verbleekte tekening van een monster met grote vleugels en verschrikkelijke slag tanden. Tientallen koppen spuwen vuur naar de hemel en de gevorkte staart mept een toren omver. Feeën, dieren en mensen vluchten voor het monster. Een koude rilling trekt door de veren van de valk. De vrouw grijnst. Ze tikt met een lange nagel op de tekening. ‘Zo,’ zegt ze. ‘Het is tijd.’

De valk probeert in paniek op te vliegen. De kamer uit, het raam door. Ver, ver, ver van hier! Maar zijn vleugels doen het niet. De lucht om hem heen wordt dik en stroperig. De vrouw tilt de valk van haar schouder en zet hem op tafel. Ze glimlacht, maar haar ogen doen niet mee. Ze spreekt een aantal woorden uit in een vreemde taal. De valk krijst van de stekende pijn in zijn lijf. Zijn vleugels groeien, sneller dan zijn spieren aankunnen. Nieuwe klau-

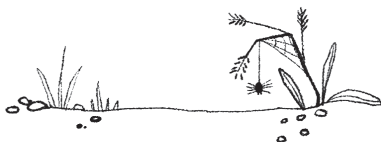
wen groeien naast de oude en slagtanden boren zich naar beneden vanuit zijn snavel. Dan is hij plotseling stil.

De vrouw kijkt fronsend neer op de dode vogel die voor haar op tafel ligt. Ze zijn niet sterk genoeg. Geen van hen is sterk genoeg om het ritueel vol te houden. Maar het moet lukken, het móét!

Ze pakt een zilveren bel van de kast en belt drie keer. Een figuur in een lange zwarte mantel kijkt om de hoek van de deur. ‘Maak de volgende klaar,’ snauwt de vrouw. ‘En breng me er één met wat meer uithoudingsvermogen dit keer. De sfinx misschien, of een elf.’

De figuur knikt en verdwijnt.

Met een achteloos gebaar pakt de vrouw de valk op en gooit hem uit het torenraam. De vogel tolt naar beneden en valt met een plons in de gracht die rond het kasteel ligt. Ze slaat het dikke boek weer open bij het begin en begint te lezen. Ergens heeft ze iets over het hoofd gezien, dat kan niet anders. Ze moet het opnieuw proberen. Steeds weer opnieuw. Tot het haar lukt. En dan... Dan zullen ze zien wie hun koningin werkelijk is.

De stomste zomervakantie ooit

Isa leunt met haar voorhoofd tegen het koude raampje en staart naar de natte straat. De zomerbui duurt al de hele dag en hun auto maakt golven in de plassen. Voorin zitten haar vader en Julia te praten over koffers inpakken en dat ze hun zwemkleden en zonnebrand niet mogen vergeten. Zij gaan morgen op huwelijksreis naar Hawaï. Zonder Isa.

‘Hoe gaat het achterin?’ vraagt haar vader veel te vrolijk.

Isa zegt niks.

‘We zijn er bijna,’ zegt Julia. ‘Ik weet zeker dat je mijn oom Arnold aardig zult vinden. Het wordt vast hartstikke gezellig.’

‘En het is maar voor elf dagen,’ vult haar vader aan. ‘Die vliegen voorbij. Misschien maak je wel vrienden daar. Dat zou gezellig zijn, hè?’

Isa zegt nog altijd niks.

De auto draait een straat in en gaat langzamer rijden. Nee, denkt Isa, laat het alsjeblieft niet hier zijn. Aan allebei de kanten van de uitgestorven straat staan grijze huizen, zij aan zij, zo ver als ze kan kijken. De voortuinen zijn grijs betegeld en er is geen boom of plant te zien.

Bij nummer negen stoppen ze. ‘Hier is het,’ zegt Julia vrolijk. ‘Leuk, hè!’

Isa ziet een doodgewoon huis, niks leuk aan. Alle gordijnen zijn dicht en het huis lijkt verlaten. Isa’s keel voelt dik en branderig, ze gaan haar toch niet serieus hiér dumpen? De achterklep van de auto gaat open en weer dicht. Met verende pas loopt haar vader het tuinpad op, met in zijn armen haar rugzak en een grote tas met boeken. Over zijn schouder bungelt haar nieuwe gitaar.

Julia doet het portier open. ‘Kom je, Isa?’

Zo langzaam mogelijk klikt Isa haar gordel los. Ze pakt haar hoodie, haar telefoon en de zak lekkere drop die eigenlijk van Julia is, en klimt de auto uit. De klap van het portier dreunt door de doodstille straat. Haar vader staat nog altijd voor een dichte voordeur te wachten. Heel even voelt Isa een sprankje hoop. Misschien is oom Arnold niet thuis! Is hij vergeten dat ze komt logeren. Dan zit er voor haar vader niets anders op dan Isa toch mee te nemen naar het tropische eiland met de witte stranden. Hij zei zelf dat bijna twaalf te jong is om alleen thuis te blijven.

De deur zwaait open en meteen verdwijnt haar hoop. In de deuropening staat een man met grijs haar en een overhemd aan. Aan zijn voeten heeft hij pantoffels. Geruite... Isa probeert niet met haar ogen te rollen. Is dit oom Arnold? Hij lijkt wel honderd!

‘Hoi, oom Arnold!’ Julia omhelst de man.

‘Hé lieverd, wat fijn om je te zien,’ zegt oom Arnold. Hij geeft haar vader een hand en steekt dan zijn hand uit naar Isa. Zij doet snel alsof haar veter niet goed vastzit en duikt naar de grond. Terwijl ze de strik maakt, hoort ze haar vader zuchten.

Met een rood hoofd komt Isa overeind. ‘Hoi,’ mompelt ze, terwijl ze alsnog zijn hand schudt. ‘Ik ben Isa.’

‘Dag Isa, ik ben Arnold de Vries. Maar je mag oom Arnold zeggen, hoor,’ zegt hij alsof er niets gebeurd is. ‘Kom toch binnen!’

Ik heb gebak gehaald. Jullie hebben nog wel even tijd, toch?’

Oom Arnold en Julia verdwijnen samen naar de keuken. Isa gaat naast haar vader op de bank zitten, zo ver mogelijk bij hem vandaan. Ze doet haar oortjes in en zet een playlist op. Dan kijkt ze om zich heen. In de kleine woonkamer staan een harde rechte bank, een salontafel, een leunstoel en een televisie. Een hangplant met bruine blaadjes bungelt zielig in een hoek en aan de muur hangen vier grote klokken. Meer is er niet. Isa moet haar best doen om niet te huilen. Ze kan hier toch niet in haar eentje blijven? Er is hier niks en ze kent die man niet eens! Hoezo vinden haar vader en Julia het oké om haar hier achter te laten terwijl ze zelf lekker op vakantie gaan? Isa ademt trillerig uit en zakt onderuit op de bank. Ze schopt met de neus van haar schoen tegen de onderkant van de salontafel. *Bonk. Bonk. Bonk.*

‘Isa, doe eens niet.’

Ze doet net alsof ze haar vader niet hoort. Hij trekt een oortje uit haar oor.

‘Hé, doe effe normaal! Geef terug!’ snauwt Isa. Ze stopt haar tranen diep weg.

Haar vader schudt zijn hoofd en houdt het oortje buiten haar bereik. ‘Ik snap best dat je boos op me bent, maar ik wil niet dat je vervelend gedraagt bij oom Arnold. Het is heel aardig van hem dat je hier mag logeren. Hij kan er ook niks aan doen dat jij ervan baalt dat Juul en ik op huwelijksreis gaan.’

Isa haalt haar schouders op en ontwijkt haar vaders blik. Net alsof het wel háár schuld is dat haar vader zo nodig moest trouwen met Julia en ze nu zonder haar op vakantie willen. Terwijl Julia vroeger altijd hartstikke aardig was en Isa overal bij betrokken. Volgens Ruth, Isa’s beste vriendin, komt dat omdat ze getrouwd zijn. Net als bij Assepoester zal Julia nu een boze stiefmoeder worden. Nou, lekker dan.

‘Luister eens.’ Haar vader komt heel dichtbij met zijn gezicht en zet zijn strenge opvoedstem op. ‘Het is maar een paar dagen, één keer in ons leven. Daarna gaan jij en ik twee weken samen op pad, zonder Julia, weet je nog? En je gaat ook nog op kamp én je mag de laatste week mee kamperen met Ruth. Echt niet alle kinderen gaan zo vaak op vakantie, hoor. Dus stel je niet aan en doe beleefd.’

Isa grist haar oortje uit zijn hand en stopt het terug in haar oor. Ze zet de muziek harder en gaat met haar rug naar haar vader toe zitten. Elf dagen. Alleen. Bij een wildvreemde, stokoude man. Op de saaiste plek ever. Wat nou: ‘stel je niet aan’?

‘Ziezo, gebak!’

Oom Arnold zet met een zwierig gebaar een schoteltje met een tompoes voor Isa neer. Ze kijkt hongerig naar het gebakje, maar verroert zich niet. Isa is vastbesloten om geen hap te eten. Of te drinken! Terwijl de anderen over allerlei niet boeiende dingen praten, staart Isa naar het roze glazuur.

‘Heb jij anders zin om het huis te verkennen? Jouw kamer is meteen rechts bovenaan de trap.’ Oom Arnold kijkt haar vriendelijk aan vanachter zijn ronde brilletje.

Isa heeft helemaal geen zin, maar alles is beter dan hier zitten en naar haar vaders tropische vakantieplannen luisteren. Ze sleept haar spullen de trap op en worstelt haar gitaar door de deur van de logeerkamer. De spiegel aan de muur laat een moe meisje zien, met ontplofte bruine krullen en hele boze bruine ogen. Isa dumpst haar tassen met een dreun op de grond en trekt haar capuchon over haar hoofd. In de kamer staan een bed met een oranjerood dekbed, een grote kast en een tafel met een stoeltje. Op de tafel staat een bos zonnebloemen, echte, in een witte kan. Zou oom Arnold die speciaal voor haar hebben gekocht? Isa kijkt uit het raam. De bloemen komen in elk geval niet uit de achtertuin. Die is net zo kaal als de

voortuin en op de tegels staat alleen een wasrek met handdoeken eraan, naast een klein houten schuurtje. De tuinen van de burens zien er al net zo treurig uit.

Isa gaat op haar rug op het bed liggen. Ze pakt haar telefoon om verslag te doen aan Ruth van de hel waarin ze beland is. Een berichtje popt op: *Hoi! Je hebt 100% van je maandelijkse databundel verbruikt. Over acht dagen gaat je nieuwe databundel in.* En oom Arnold heeft geen wifi. Isa voelt tranen branden. Dat kon er ook nog wel bij.

‘Isa?’ Haar vader roept van beneden. ‘Schat, kom je even afscheid nemen? We gaan zo weg.’

Isa antwoordt niet en draait haar deur op slot. Ze gaat met haar rug tegen de deur zitten en zet haar favoriete zielige liedje zo hard mogelijk op repeat. Het bonkt in haar hoofd. Isa doet haar ogen dicht. De tranen die ze al de hele dag binnenhoudt, stromen nu over haar wangen.

‘Isa? Liefste?’ Ze doet net alsof ze het kloppen niet hoort, haar vaders stem niet hoort. Alsof ze het briefje niet ziet dat onder de deur door geschoven wordt.

Met haar hoofd op haar knieën blijft Isa zitten tot haar telefoon leeg is en de muziek stopt. Het is al donker buiten en de wereld is stil. Haar rug voelt stijf en haar billen doen pijn van de harde vloer. In Isa’s hoofd racen de gedachten in het rond. Dit is zo oneerlijk! Hij is gewoon weggegaan. Hij is vertrokken naar de andere kant van de wereld en heeft haar hier achtergelaten. Als een hond in het asiel. Hij had gezworen dat trouwen met Julia niets zou veranderen tussen hen, maar dat was duidelijk een leugen. Alles is nu al anders. En Isa is niet meer belangrijk.

Het besef doet pijn in haar lijf, maar ze heeft geen tranen meer over. Isa snuit haar neus en komt overeind. Ze heeft vreselijke dorst. Stilletjes doet ze de deur van het slot om de badkamer te zoeken.

Op de grond voor haar deur staat een dienblad met daarop een glas cola en een bordje met een tompoes. Nu niemand kijkt, schrokt Isa het gebakje naar binnen. Ze drinkt het glas leeg en staart de donkere gang in. Er zijn drie andere deuren en achter één daarvan klinkt luid gesnurk. Isa doet de deur weer dicht en gaat met haar kleren aan op het logeerbed liggen. Dag nul. Nog elf dagen te gaan.